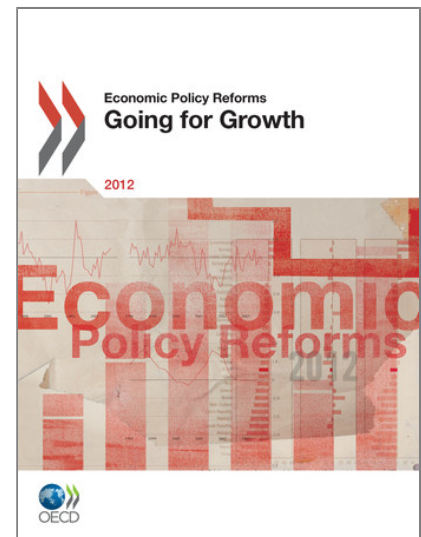

OECD *Multilingual Summaries*

Economic Policy Reforms 2012. Going for Growth

Summary in Dutch

Read the full book on:
[10.1787/growth-2012-en](http://dx.doi.org/10.1787/growth-2012-en)

Hervorming van het economische beleid 2012. Going for Growth

Samenvatting in het Nederlands

- *Going for Growth* is het jaarlijkse verslag van de OESO over de ontwikkelingen op het gebied van structurele beleidsbepalingen in OESO-landen. In het verslag staan de prioriteiten vermeld voor structurele hervormingen om het ware inkomen van elk OESO-land en de belangrijkste opkomende economieën (Brazilië, China, India, Indonesië, Rusland en Zuid-Afrika) op te voeren. *Going for Growth* analyseert ook regelmatig de implementatie van deze herzieningen in alle onderzochte landen.
- Het verslag vermeldt indicatoren die op internationale basis met elkaar vergeleken kunnen worden, zodat landen hun eigen economische prestaties en structurele beleidsbepalingen op allerlei gebied kunnen beoordelen. Elke uitgave omvat ook enkele thematische onderzoeken.

Structurele hervormingen ter verbetering van het ware inkomen zijn al sinds 2005 door de OESO geïdentificeerd door middel van de *Going for Growth*-analyse van elk OESO-land. Vanaf 2011 omvat het onderzoek ook de BRIICS-landen (Brazilië, China, India, Indonesië, Rusland en Zuid-Afrika); dit zijn belangrijke landen die geen lid zijn van de OESO, maar waarmee de OESO-landen nauw samenwerken. Het proces biedt overheden een hulpmiddel aan de hand waarvan ze beleidshervormingen in overweging kunnen nemen die van invloed zijn op de levensstandaard van hun bevolking, op de lange termijn. De *Going for Growth*-analyse wordt al sinds de topconferentie van 2009 in Pittsburgh gebruikt voor de procedure van wederzijdse evaluatie (Mutual Assessment Process) van de G20.

Deze nieuwe editie van *Going for Growth* beoordeelt de vooruitgang die de landen hebben geboekt bij de structurele hervormingen sinds het begin van de crisis, gedurende de hele periode van 2007 t/m 2011. De crisis heeft voor nieuwe uitdagingen gezorgd en heeft nieuwe lessen geleerd, maar heeft ook de noodzaak van veel *Going for Growth*-prioriteiten verduidelijkt. De voornaamste hervormingspatronen van de afgelopen jaren, sinds het begin van de crisis, staan in het overzicht in hoofdstuk 1 en worden in hoofdstuk 2 voor de individuele landen in meer detail uitgewerkt:

- De hervormingssnelheid, gemeten als het reactievermogen van landen om de geïdentificeerde prioriteiten uit vorige uitgaven van *Going for Growth* toe te passen, was over het algemeen groter na de crisis dan daarvoor.
- De snelheid en de aard van de hervormingen variëren echter gedurende de verschillende crisisfasen. De recessie van 2008 heeft aanvankelijk de structurele hervormingen in OESO-landen afgeremd, omdat de grootste aandacht uitging naar de noodzaak om de effectieve vraag te stabiliseren en inkomenssteun te verschaffen voor werkloze mensen. Naarmate de behoefte aan fiscale consolidatie op de middellange termijn toenam, werden beleidsgebieden hervormd die het fiscale aanpassingsproces zouden kunnen ondersteunen, zoals uittredingsregelingen, welzijnssystemen en de publieke sector.
- De crisis en het daaropvolgende moeizame herstel hebben als katalysator dienst gedaan voor structurele hervormingen, vooral in OESO-landen waar de hervormingen het meest dringend waren. OESO-landen met lagere inkomens, waar de hervormingen gewoonlijk het dringendst zijn, en de landen waarin tijdens de crisis de werkloosheid het hardste steeg, hebben meer naar de *Going for Growth*-prioriteiten gehandeld.
- De noodzaak om de overheidsfinanciën te consolideren en de financiële druk als gevolg van de expanderende overheidsschulden, hebben sinds 2009 een extra stimulans aan de hervormingen gegeven, wat een contrast vormt met het bewijs uit het verleden dat een strak monetair beleid hervormingen meestal hindert. Vooral de meest recente crisisfase heeft voor een versnelling van politiek gevoelige hervormingen gezorgd, met het oog op meer potentiële groei, behoud van het prijsconcurrentievermogen en herstel van de fiscale duurzaamheid in landen die te lijden hebben onder de Europese schuldenlast.
- De impact van de crisis was in de BRIICS-landen niet alleen zachter, maar ook korter. Toch benadrukte dit de noodzaak van maatregelen die voor een meer inclusieve groei kunnen zorgen. Alle opkomende landen die zijn onderzocht, hebben beleidsbepalingen toegepast, gericht op een verbetering van de kwaliteit en inclusiviteit van hun onderwijssystemen, maar andere belangrijke prioriteiten zijn minder duidelijk aangepakt, zoals verlaging van de barrières voor directe investeringen uit het buitenland en de verbetering van de wet- en regelgeving.
- Gezien de resultaten van de afgelopen jaren, moet voorrang worden gegeven aan beleidsbepalingen die voor nieuwe banen zorgen, binnen de context van de voortgaande fiscale consolidatie:

* Effectieve actieve beleidsbepalingen voor de arbeidsmarkt, gericht op het behoud en herstel van de tewerkstelling, zodat de werkloosheid geen vat kan krijgen op de economie. Een bescherming van deze beleidsbepalingen tegen fiscale consolidatiemaatregelen is verdedigbaar, evenals een hervorming van de werkloosheidsuitkeringen, zodra de arbeidsmarkt zich heeft hersteld. Vooral de door de crisis ontstane verhoging van het uitkeringsniveau en/of de duur daarvan kunnen geleidelijk uitgefaseerd worden, terwijl de recente uitbreiding van sommige werkloosheidsuitkeringen permanent kan worden.

* Op de groei gerichte belastinghervormingen kunnen in een herstelperiode voor meer banen zorgen, terwijl ook de fiscale consolidatie daarmee wordt geholpen, omdat ze zo worden toegepast, dat de belastinginkomsten stijgen. Denk hierbij aan de verwijdering van belastinguitgaven en een verplaatsing van de belastingdruk naar gebieden die minder schadelijk zijn voor tewerkstelling en groei, zoals onroerend goed, verbruik en milieu.

* In veel OESO-landen is de hervorming van de productmarkt een prioriteit, vooral in Europa, omdat die een betrekkelijk snel effect heeft op de groei, vooral indien toegepast op bepaalde beschermde sectoren, zoals de retailhandel en professionele diensten waar het potentieel om snel banen te creëren betrekkelijk groot is.

* In economieën die opnieuw te maken hebben met een zwakke prestatie, is het belangrijk dat het toegepaste beleid gebaseerd is op de lessen die door de crisis zijn geleerd over de bescherming van de arbeidsmarkt, zoals werktijdverkorting.

De crisis heeft de noodzaak van structurele hervormingen benadrukt en heeft mensen tot actie aangezet. Toch zijn er ook stemmen opgegaan dat deze handelingen een negatief resultaat hebben op de korte termijn, zoals een verdere verzwakking van de totale vraag. In hoofdstuk 4 staat meer informatie over de kortetermijnevolgen van structurele hervormingen, gebaseerd op 30 jaar van ervaring met hervormingen in alle OESO-landen. Er worden enkele beleidsconclusies getrokken over de juiste invulling van de huidige hervormingsagenda, met het oog op een sneller herstel:

- Zorgen over mogelijke negatieve effecten van structurele hervormingen op de korte termijn, lijken overdreven. Sommige structurele hervormingen lijken de groei betrekkelijk snel aan te wakkeren, terwijl gewoonlijk zeer weinig hervormingen gepaard gaan met kosten op de korte termijn.
- De voordelen van de hervormingen laten vaak echter lang op zich wachten – meestal enkele jaren.
- Ook zijn cyclische omstandigheden belangrijk voor de gevolgen van hervormingen op de korte termijn. Er bestaat enig bewijsmateriaal dat in 'slechte tijden' bepaalde hervormingen van de arbeidsmarkt (met name het uitkeringssysteem voor werklozen en baanbescherming), de economische situatie tijdelijk kunnen verslechteren. Gezien het nog steeds erg zwakke economische klimaat en mits de geldende beleidsbepalingen als problematisch worden gezien, is het waarschijnlijk beter om dergelijke hervormingen door te voeren zodra de arbeidsmarkt een duidelijk herstel vertoont.
- Een goed ontworpen hervormingsprogramma voor de arbeids- en productmarkt levert de grootste voordelen op en verlaagt de overgangskosten van bepaalde individuele hervormingen: de liberalisering van de productmarkt kan, naast baanbescherming of de hervorming van uitkeringen voor werklozen, de gevolgen beperken van een mogelijke echte salarisachteruitgang die met dergelijke hervormingen gepaard gaat.
- De impact van structurele hervormingen op de korte termijn is sterker als een effectieve communicatiestrategie en een sterke en goed gereguleerde banksector het vertrouwen stimuleert en huishoudens en bedrijven aanspoort tot uitgaven, gezien de toekomstige, door hervormingen aangedreven inkomensverbeteringen.

Vanwege de steeds grotere inkomensverschillen in de meeste OESO-landen van de afgelopen decennia, worden zorgen geuit dat structurele hervormingen – en dus ook enkele *Going for Growth*-prioriteiten – de inkomensongelijkheid zullen verergeren. Deze zorgen worden verder aangewakkerd door de crisiscontext, vooral in landen waarin de huidige hervormingen voornamelijk worden aangedreven door fiscale consolidatiedoelstellingen. In hoofdstuk 5 worden de complementariteit en de compromissen onderzocht tussen de vermindering van ongelijkheid en de stimulering van economische groei:

- Veel structurele hervormingen zorgen voor een dubbel dividend, aangezien ze de inkomensongelijkheid verminderen en tegelijkertijd het BBP per hoofd van de bevolking op de lange termijn opvoeren. Voorbeelden hiervan zijn de accumulatie van het menselijke kapitaal, voornamelijk in de middelbare scholen, zodat de efficiency en de gelijkheid van het onderwijs worden verbeterd, een reductie van het dualisme op de arbeidsmarkt, een betere integratie van immigranten en deelname aan de arbeidsmarkt door vrouwen. Lagere belastinguitgaven en een reductie van de marginale belastingvoet leveren gewoonlijk ook een bijdrage tot de realisatie van beide doelstellingen.
- In tegenstelling daarmee kunnen andere hervormingen een compromis zijn tussen groei en inkomensdistributie. Bijvoorbeeld door de belastingmix van arbeids- en bedrijfsinkomsten te verschuiven naar consumptie, worden werken, sparen en investeren gestimuleerd, maar wordt de gelijkheid ondermijnd. Als compensatie kunnen lagere inkomensgroepen contante betalingen krijgen.

De inkomensdistributie wordt niet alleen bepaald door trends op de lange termijn, zoals wijzigingen van beleidsbepalingen en instellingen, technologische veranderingen of globalisatie, maar wordt ook beïnvloed, vaak op de lange termijn, door macro-economische schokken, zoals de recente financiële crisis. Op basis van een praktische analyse van 40 OESO- en BRIICS-landen van de afgelopen 30 jaar, worden in hoofdstuk 6 de gevolgen van macro-economische schokken op de distributie van inkomen en tewerkstelling beschreven, evenals de rol die beleidsbepalingen en instellingen daarbij spelen. Het hoofdstuk identificeert de winnaars en de verliezers en werpt licht op de band tussen risicodeling en groeidoelstellingen:

- De inkomens van arme mensen en banen voor jongeren krijgen het in slechte tijden meestal hard te verduren, ook al zullen ze in goede tijden sneller stijgen. Tijdens de afgelopen financiële crises zijn huishoudens met hoge inkomens en onbemiddelden harder geraakt dan de middenklassen.

- Hervormingen die de risicodeling kunnen verbeteren en goed zijn voor groei en banen, voornamelijk door een herschikking van arbeid over de economie, zijn o.a. de liberalisering van de productmarkt, de verwijdering van handelsbarrières en DBI en verlaging van hoge arbeidsbelastingen.
- Veel sociale beschermingsprogramma's lijken het banen- of inkomensverlies voor kwetsbare groepen na de recente economische schokken te hebben verminderd. Aangezien hervormingen vaak gepaard gaan met verlies van banen en inkomen, moeten ze uitermate voorzichtig worden ontworpen. Dit is met name het geval bij royale werkloosheidsuitkeringen, hoge minimumlonen en een strikte baanbescherming.
- Landen kunnen in vier groepen worden onderverdeeld, al naar gelang de mate waarin hun beleidsbepalingen zorgen voor sociale bescherming en een herschikking van de arbeidsmarkt stimuleren. De meeste landen op het Europese vasteland bieden inkomensrisicodeling, voornamelijk via sociale beschermingsprogramma's, terwijl Engelstalige en Aziatische OESO-landen voornamelijk vertrouwen op de instellingen die voor een herschikking zorgen. Landen in het Noorden van Europa gebruiken beide hulpmiddelen, terwijl in opkomende landen geen van deze hulpmiddelen bestaan. Een effectieve beleidsmix gericht op zowel risicodeling als groei-doelstellingen is een combinatie van instellingen die voor een herschikking zorgen – wat altijd beide doelstellingen ten goede komt – en een goed ontworpen sociaal beschermingsprogramma – ofwel een programma dat een bepaalde verzekeringsdoelstelling realiseert tegen minimale kosten.

© OECD

Deze samenvatting is geen officiële OESO-vertaling.

Reproductie van deze samenvatting is toegestaan, mits het OESO-copyright en de titel van de oorspronkelijke publicatie worden vermeld.

Meertalige samenvattingen zijn vertaalde uittreksels van OESO-publicaties die oorspronkelijk in het Engels en Frans zijn gepubliceerd.

Deze zijn gratis te verkrijgen via de Online Bookshop van de OESO www.oecd.org/bookshop

Neem voor meer informatie contact op met de eenheid OECD Rights and Translation, Public Affairs and Communications Directorate op, rights@oecd.org of per fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Bezoek onze website www.oecd.org/rights

Read the complete English version on OECD iLibrary !

OECD (2012), *Economic Policy Reforms 2012. Going for Growth*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/growth-2012-en